

משפט

מסחר ברשות

בית המשפט מקבל את ערעורה של ה' נאשמת בסעיף 1 של כתב האישום ומבטל את העונש שהוטל עליה בעבורה. במילים שיגרתיות אלה, המופיעות לעתים קרובות בקבלת ערעור של חשוד שהורשע - נקבעה השבוע העובדה המשונה שאורח ישראלי יכול לעסוק במסחר בחישו בלי שום חשש של עונש, בתנאי שאינו מחזיק אותו ברשותו.

שרה דיין (45), שערעורה קבע עובדה זו, הורשעה אומנם על ידי השופטים בעתן הח' זקת הסם המסוכן, אך לא עונשה כלל על המסחר באותו סם בלתי חוקי, מאחר ש' המחוקק שכח לכלול אותו ברשימות ה' סמים המסוכנים האסורים במסחר. לא היתה זו הופעתה הראשונה של שרה בפני בית המשפט. היא נשפטת והורשעה ב' עברה, מספר פעמים, על החזקת וניהול בת' בושט בחיפה. אך שרה, שהיא אם לשלושה ילדים, נאסרה בסוג חיים זה, קנתה לה בית' קפה קטן ביפו, החלה לעבוד בו, אנשי המשטרה לא האמינו שהיצאנית חזרה למוטב. לאחר שקבלו ידיעות, לפיהן העבירה שרה את פעילותה לתחום הסמים המשכרים, קיימו מעקב קבוע ליד בית' הקפה הקטן.

יום אחד הבחינו בחסן אלדג'ם, הידוע להם כסוכר לטמים, כשהוא מקיים שיחה ממושכת עם שרה. הוא נתן בידה שטר מסף של לירה אחת. שרה טמנה את הכסף בכיסה, נכנסה הביתה, חסן הסתלק. כעבור דקות אחדות יצאה שרה החוצה, הביטה היטב שמאלה וימינה ומיהרה לטמון חבי' לה קטנה עטופה בנייר אריזה מתחת למר' צפת המדרכה.

העוקבים, שבראשם עמד ראש מפלג ה' סמים במשטרה, עמרו שרביט, זינקו ממקו' מהם, נכנסו לבית בעיקבות שרה, ערכו שם חיפוש - הם לא מצאו שום דבר. אחר כך יצאו החוצה, הרימו את אבן המדרכה, מצאו בנייר האריזה 2,56 גראם חשיש.

החיפוש היה ממושך מדי. בבית' המשפט הביאו עדותו של חסן ועדות ה' עוקבים, להרשעתה של שרה. היא גידונה לשלושה חודשי מאסר על החזקת הסם ולשישה חודשי מאסר על מסחר בו.

פרקליטה של שרה, עורך הדין חיים קאי' זיס, עירער, סעיפו האחד של העירעור נחקל.

השבוע, לאחר שזכה בניצחון חלקי זה, הגיש עורך הדין קאיוס בקשה לעירעור נוסף, מאחר והרשעתה של שולחתו היתה מפע' לה נגדה, מאסר על תנאי של 12 חודש, על עבירה בעיסוקיה הקודמים. טען הפרקליט: החיפוש נמשך זמן רב מאוד; אותה עת יכול היה מישהו לגשת למירצפת שמוחוץ לבית, להחליף או להטמין מה שנושם מתחת לה.

ניחוק נוסף שיחזרו הנאשמת, לדעת הסניגור: אנשי החוליה, שהם עדיהתביעה היחידים, חלוקים בינם לבין עצמם על צבע החבילה. ואילו גיר האריזה שונה, לאמיתו של דבר, מכל תאורי המאשימים.

דרכי חיים

זה נשאר במשפחה

תלונה שיגרתית הועיקה את משטרת חיפה לאחת הדירות בשכונת נוה-שאנן, שבעליה התלונן על פריצה לתוכה. כאשר הגיעו השוטרים למקום, גילו עקבות של שני אנשים. העיקבות הובילו מהחצר ל' מירפסת הדירה - ומשם, דרך החלון ה' פרוץ, לתוכה. בתוך הדירה עצמה נמצא אגרטל פרחים גדול, כשהוא מנופץ. סימ' ני העיקבות הוכיחו בבירור כי הפורצים לדירה היו שתי נשים. בדירה לא חסר דבר. "האם אתה חושד במישהו?" שאלו ה' שוטרים את בעל הדירה.

"לא, אינני יודע", השיב האיש, חשמלאי בכיר בחברת החשמל בחיפה.

רק אחרי חקירה קצרה הופנה החשד ל' כיוון מאוד מסויים: אשתו של החשמלאי עצמו. הסתבר גם שהפריצה היתה שייכת יותר לתיק המתברר בפני הרבנות מאשר לתיק המשטרה צריכה לטפל בו.

שותפות לכל דבר. סיפור חיי ה' משותפים של הזוג, שהמשטרה נקראה להתי' ערב בהם, החל לפני 16 שנה. הבעל היה אז בדרגה מבולגריה לארץ-ישראל. בעברו באיסטנבול, התאהב בתאפיה אדמונית, הב' טיח שכאשר גיע ארצה, יעלה גם אותה

בעיקבותיו. במשך שנתיים קיים האיש קשרי מיכתבים בלבד עם האובדת, שיגר לה לאחר מכן דרכון וכסף לרטיס-נסיעה. כאשר הגיעה האדמונית ארצה, נישאה מיד לגבר שהעלה אותה.

כעבור שנה נולדה להם בתם הבכורה, ואחרי שנתיים, בת נוספת. הבת השלישית נולדה לפני שנתיים וחצי. עד לידת הבת השלישית, חיו בני הזוג באושר. רק אז, לפתע, התחולל המשבר בחייהם. היה זה כאשר אחותו של הבעל ובעלה החליטו לעזוב את הקיבוץ בו היו חברים. הגיס היה חסר מיקצוע. החשמלאי בעל הלב הטוב החליט לעזור לקרובי-משפחתו להיק' לט בעיר.

אחרי שהזוג רכש דירה בתל-אביב, הוא הביא את גיסו אליו לחיפה, נתן לו מיטה בדירתו, הדריכו בעבודות-חשמל והפך אותו לחשמלאי. בתקופה מסויימת אף היו השניים שותפים בביצוע עבודות חשמל. עד שיום בהיר אחד גילה הבעל, כי הם שותפים לא רק במיקצוע, אלא גם באשה.

במקום לצאת לעבודה היה הגיס הטוב נשאר בבית, מתעלם עם אשתו האדמונית של אחי אשתו.

"בהתחלה לא האמנתי", סיפר החשמלאי, "עוד לפני זה שמעתי הרבה סיפורים על אשתי הייתי שולח אותה הרבה לבתי' הבראה וטיולים. תמיד היו מספרים לי שהיא לא הולכת לישון לבד".

כאשר הוכיח הבעל את אשתו על בגידתה עם הגיס, הבטיחה לו האשה כי תחדל. הוא התלוננה על חיים חסרי-תוכן, ביקשה להפוך לקוסמטיקאית. הבעל האוהב שלח אותה ל' קורס מיוחד לקוסמטיקאות, בתל-אביב. כשסיימה את הקורס, הפך הבעל את אחד מחברי-הדירה לסאלון יופי משוכלל, בו השקיע סכומים גדולים.

מאהבים - הטרואדיה. או התברר שהאשה אינה מסתפקת בכך. היא טענה שעליה להמשיך ולהשתלם בתל-אביב. כשי' הפכו השתלמויותיה לתכופות, החל הבעל לחשוד. הוא גילה שאשתו ממשיכה להשי' תלם בחברת גיסו.

כאשר החליט לדבר עם אחותו על כך, התברר כי אינו מגלה לה דברים חדשים: "אני יודעת שבעלי בוגד בי עם אחותך. אני לא מוכנה לחזר עליו. הוא אבי ה' ילדים שלי", אמרה האחות הניכנת.

הבגידה הפכה לטרואדיה משפחתית. הורי האח והאחות שבינו-זוגם בגדו בס' זה עם זה, חלו. אצל האב התגלה סרטן. בעלה של ה' אדמונית המשיך לרוץ ברחבי הארץ בעיק' בות אשתו, שעזבה את הבית, שכרה חדרים בבתי-מלון במקומות שונים כדי לחיות עם מאהבה, החליט לבסוף להתאכזר. לפני חודשיים, אחי ששלח את שתי בנותיו הבכורות לקיבוץ ואת הקטנה למוסד-תינו' קות, בלע כדורי רעל, ניצל בנס על-ידי קרובים שגילוהו.

כשחזר לאיתנו החליט, כי הוא עדיין אוהב את אשתו, למרות כל מה שעשתה לו, הגיש באמצעות עורך הדין החיפאי ישראל וסרמן, בקשה לרבנות להשכנת שלום-בית. בתגובה, פרצה האשה לבית. "כנראה לחפש כסף", הסביר הבעל המרומה.

"עכשיו אני מחדד להשאר בבית. היא עוד עלולה להרוג אותי", התחדה במרירות. "אז תהרוג אותה קודם", יעץ לו, דרך ליצנות, אחד האנשים שהתאספו במקום כשהוזעקה המשטרה. "אני לא יכול", השיב הבעל ברצינות, "אף פעם לא הרגתי אף אחד".

הווי

אהבה מוכנת: ביפו, לאחר שצעיר בן 26 לא הצליח לשכנע גבר בן 55 ש' יסכים לנשואי קרובתו למחור, נשך הלה בתנוך אוזנו, תלש אותו, האיש, לאחר מכן, לבית-החולים. . . . שיטת בתי-הייעוץ: בתל-אביב, עת רצה תלמיד לשמור על בגדיו מפני גניבה, כשהוא מת' רחץ ביס, הטמינם בחול, לא הצליח למצוא את מקום-המחבוא, נאלץ לשוב הביתה ב' מערמוני. . . . עשבים שוטים: באור-יהודה, עת הועמדו למשפט מפירי-סדר שיידו אבנים לעבר שר האוצר לוי אשכול, בעת קיום אסיפת-בחירות, טענו הנאשמים ל' הגנתם כי סתם רצו לברר אצל השר מדוע אין נמקים את עשבי-הבר הצומחים בסביבת צריפי-המעברה בה הם גרים. . . . העלבוני האדמוני: בתל-אביב, עת הועמד נהג מונית למשפט על כליאת אשה במכוניתו, על כי העליבה אותו, קראה לעומתו "פרב' רכרי", סיים הנאשם את עדותו במילים: "ובעצם, מה זה פרברכרי?"

ציור אכזוטי בקומה העליונה של המסעדה

בירה הסולטן

שלט ניאון חדש נוסף השבוע לשלל האורות של תל-אביב. ברחוב דיזנגוף פינת פרישמן, בצומת חיי הבילוי והחברה, נפתח מקום, הנושא את השם "סולטן". השלט מכריז: מסעדה מזרחית וישראלית. תוך ימים ספורים כבש ה"סולטן" את מקומו. כי אין זו סתם מסעדה מזרחית, בעלת תפריט מצומצם ושיגרתית. כאן הדגש הוא על המאכלים הישראלית-כוננים - ובעיקר של חלקו המזרחי של הים התיכון. מעדני איסטנבול, ביירות ואתונה מוכנים פה במומחיות. האיש שהגה את רעיון המסעדה הוא שלמה עזרא, 52, הנחשב למומחה מספר 1 של ישראל בכל הנוגע לבשר. במשך 27 שנה עסק כיבואן וסוחר-בקר. עתה החליט לנצל את ידיעתו כדי להכין את נתחי הבשר למאכלי-מלכים. או נכון יותר לומר: מאכלי סולטן. עזרא, בעל כישרונות גאסטרונומיים רבים, לא הסתפק רק במומחיותו שלו. הוא גייס למיפעל זה גם את אשתו, הגברת צילה, שהיא בת למשפחה איסטנבולית, שחיתה במשך דורות בכיירות שבלבנון. בבית הוריה האמידים - סבה ואביה היו בועד הקהילה היהודית - הכירה את מיטב מעדני המזרח. עתה, ב"סולטן", היא מגישה מעדנים אלה. מיקומה המרכזי של המסעדה החדשה הפך אותה למקום-מיפגש במשך כל שעות היום והלילה. אפשר לראות שם, לעתים קרובות, אמנים ואנשי-עם הסועדים את ליבם. כאשר ביקר שם המשורר דידי מנוסי, למשל, הזמין מרק עצמות, כמנה ראשונה. כאשר ראה את המנה שהוגשה לו קרא לשלמה עזרא: "אחרי מנה כזאת, אי-אפשר כבר לאכול סטייק. יש פה יותר בשר מעצמות."

האורחים סועדים את ליבם במסעדה